

MINI AVONTUUR

WARRIOR CATS

WOLKSTERS REIS



Bijzondere dank aan Victoria Holmes

Oorspronkelijke titel: Warriors: Cloudstar's Journey

© 2013 Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Ans van der Graaff

Cover: Baeckens Books NV

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.warriorcats.be - www.fantoom.nl

ISBN 978 90 5924 591 4

NUR 283/284

D/2018/6186/62



HOOFDSTUK 1

STREPEN ZONLICHT wierpen spikkels op de bodem van het woud en de lucht was verzadigd van de geur van vochtige jonge bladeren. Wolkster keek met een ruk omhoog toen hij boven zich iets donkergrijs zag bewegen: een eekhoorn die tussen de takken heen en weer sprong, met zijn staart als een veer achter zich aan.

‘Blijf je er alleen naar kijken?’ mauwde Buizerdstaart, die met zijn neus trok. De robuuste rode commandant liep naar de boomstam en keek omhoog. ‘Of hoop je dat hij vanzelf op de stapel verse prooi terechtkomt?’

Wolkster snoof. ‘Ik laat hem gaan, dan kunnen de leerlingen hem vangen.’ Hij tilde een poot op en wreef ermee achter zijn oor. ‘Mijn oude botten genieten te veel van de zon om in de bomen te gaan jagen.’

‘Wat is dat voor onzin over oude botten?’ vroeg Buizerdstaart. ‘Je bent amper ouder dan ik en ik kan nog

best wat jachtpatrouilles en gevechten hebben.’

Wolkster stapte om zijn commandant heen en liep naar een groepje lichtgroene varens. ‘Aha, maar ik ga gebukt onder de last van mijn leiderschap’, plaagde hij.

Er klonken snelle pootstappen toen Buizerdstaart achter Wolkster aan kwam en hem met ingetrokken klauwen een tik tegen zijn zij gaf. ‘De enige last die jij hoeft te dragen is die van je kittens die je straks wakker zullen houden als ze geboren zijn. Ik heb Vogelvlucht tegen Vliervleugel horen zeggen dat ze hen in jouw hol zal laten slapen om haar wat rust te gunnen.’

Wolkster spon. ‘Ze zullen welkom zijn’, mauwde hij. ‘Ik popel om kennis met hen te maken.’

Buizerdstaart rolde met zijn ogen. ‘Zo denk je er misschien niet meer over als ze aan je staart gaan lopen trekken en op je snorharen gaan kauwen.’

‘Als ik me het goed herinner, sribbelde jij ook niet bepaald tegen wanneer die drie van jou met je wilden spelen!’ zei Wolkster. Slakpoot, Kruidpoot en Mintpoot waren inmiddels sterke leerlingen, die net als alle Hemel-Clankrijgers goed in bomen konden klimmen, maar Buizerdstaart was gesmolten als bijenwas toen ze net geboren waren.

Buizerdstaart gromde. 'Wacht maar af. Een eekhoorn achternazitten lijkt straks simpel vergeleken met op kleintjes passen!'

Ze werden afgeleid door het geluid van een brekend takje en beide katten tuurden de varens in. Tussen de groene bladeren was nog net een vage vorm zichtbaar. Wolkster opende zijn mond om de lucht te proeven. 'Is dat een DonderClanpatrouille?' riep hij.

De varens weken uiteen en er verscheen een grijs gespikkeld gezicht. 'Wolkster? Je achtervolgt toch geen eekhoorns tot in ons territorium, hoop ik?'

Wolkster snoof. 'Natuurlijk niet, Kiemvacht. De katten van de HemelClan weten dat ze de grenzen moeten respecteren.' Hij sprak op luchtige toon, maar hij was niet van plan zich onnodig door de commandant van de DonderClan te laten uitdagen.

Kiemvacht knikte en stapte door de varens dichterbij tot ze minder dan een voslengte van de HemelClan-katten af stond. Ze rekte haar nek uit en snoof.

'Onze grensmarkeringen bevinden zich op de juiste plaats,' gromde Buizerdstaart.

Kiemvacht trok haar blauwe ogen wijd open. 'Natuurlijk is dat zo,' snorde ze. 'Ik beschuldigde je

helemaal nergens van, hoor, Buizerdstaart.’

‘Deze keer’, mompelde de commandant van de HemelClan.

‘Is alles in orde, Kiemvacht?’ riep een stem vanaf de andere kant van de varens.

‘Prima, dank je, Netelklauw’, antwoordde Kiemvacht zonder haar blik van Wolkster af te wenden. Zachter vroeg ze: ‘Ik neem aan dat alles goed is met de Hemel-Clan?’

‘Ja. Waarom zou dat niet het geval zijn?’ Wolkster voelde dat zijn nekharen overeind gingen staan.

Kiemvachts ogen glommen. ‘Het gebeurt niet vaak dat we de leider en de commandant samen zien patrouilleren. Een gemakkelijke prooi voor rivaliserende Clans die op een gevecht uit zijn, zou ik denken.’

‘We zijn niet bang voor jou’, grauwe Buizerdstaart. Hij kwam een stap naar voren, maar Wolkster hield hem met een zwiep van zijn staart tegen.

‘Laat je niet door haar opjatten’, waarschuwde hij zijn oude vriend. ‘Kiemvacht, ik toon je respect door niet toe te kijken terwijl je je grensmarkeringen achterlaat, maar ik tolereer geen enkele DonderClanpoot in ons territorium.’

Kiemvacht boog haar kop. 'We zouden er niet over peinzen, Wolkster.'

Wolkster trok met zijn oren en beduidde Buizerdstaart hem te volgen, waarna de twee katten tussen de bomen verdwenen. Zodra ze buiten gehoorsafstand van de DonderClanpatrouille waren, blies Buizerdstaart hem toe: 'Waar had die haarbal het over toen ze zei dat we een gemakkelijke prooi waren voor rivaliserende patrouilles?'

Wolkster haalde zijn schouders op. 'Kiemvacht probeerde ons gewoon af te leiden van het feit dat haar patrouille dichterbij onze grens was dan die zou moeten zijn. Dat bosje varens is altijd al de grens tussen de territoria geweest en de DonderClanpatrouilles horen hun markeringen aan de andere kant ervan aan te brengen.'

Buizerdstaart bleef abrupt staan, zijn haren recht overeind. 'Ze mogen van geluk spreken dat we hun oren niet kapot hebben geklauwd.'

Wolkster liep door. 'Ik weet zeker dat Kiemvacht verbaasd was ons daar te zien en ze weet dat we vanaf nu op geurmarkeringen van de DonderClan zullen controleren.'

Buizerdstaart volgde hem mopperend. ‘Die DonderClankatten denken dat ze kunnen jagen waar ze maar willen. Als Schemerster hun om te beginnen al niet die strook van het HemelClanterritorium had gegeven, dan zouden ze niet overal rondlopen alsof onze geurmarkeringen niets te betekenen hebben. Ik weet dat hij onze leider was, maar dat was echt een muizenbreinbeslissing.’

Wolkster tuurde naar de bomen aan de andere kant van de grens. Ze stonden dicht bij elkaar dan op de rest van het HemelClanterrein; het waren voornamelijk eiken met dikke stammen en zware, knoestige takken die tot dicht bij de grond doorbogen. Hij was nog niet geboren toen Schemerster tijdens een Vergadering de schokkende mededeling had gedaan dat hij een deel van zijn territorium zou afstaan aan de DonderClan, maar die beslissing zat de Clan nog steeds niet lekker. ‘Schemerster had zijn redenen’, mauwde hij tegen Buizerdstaart.

‘Wat dan, dat hij bijen in zijn hersens had?’

Wolkster schudde zijn kop en probeerde zich voor te stellen wat hij in Schemersters plaats zou hebben gedaan, uitgeput door de constante gevechten om een strook

bomen met oude, dunne takken, waar eekhoorns en vogels zich gemakkelijk tussen de talloze bladeren konden verbergen. 'Dit deel van het woud bood de DonderClankrijgers betere jachtmogelijkheden dan ons. En hij wist dat de moederkatten van de DonderClan diverse nestjes kittens hadden en dat hun behoefte aan voedsel groter was dan wat hun territorium opleverde. We mogen dan rivalen zijn, maar er zijn altijd vijf Clans in het woud geweest. Als er eentje gevaar loopt om van de honger te sterven, dan is het onze plicht die Clan te helpen overleven.'

'Dat maakt geen deel uit van de krijgscodé', gromde Buizerdstaart.

'Nee, maar je leider gehoorzamen wel', zei Wolkster op luchtige toon. 'En die regel hebben we te danken aan Schemerster. Weet je nog dat hij verantwoordelijk was voor dat deel van de krijgscodé? Goed, dan beveelt je leider je nu terug te gaan naar het kamp om te kijken wat de jachtpatrouilles voor ons gevangen hebben!'

'Hij is terug!'

Zodra Wolkster en Buizerdstaart onder de doornstruiken door kropen die het HemelClankamp

omringden, stoven vier kleine gedaanten over de hard aangetrapte aarde op hen af. ‘Wolkster! Vliervleugel zei dat je ons een vechttechniek gaat leren! Alsjeblieft?’

Wolkster maakte zich voorzichtig los uit de kluwen grijze en oranje pelzen. ‘Jullie zouden indringers al heel goed kunnen bespringen’, mauwde hij.

Een oranje gestreepte poes haastte zich naar hen toe. ‘Kittens! Kittens! Laat die arme Wolkster met rust!’ Ze wendde zich met een verontschuldigende blik in haar groene ogen tot Wolkster. ‘Het spijt me. De enige manier om te zorgen dat ze Vogelvlucht in de kraamkamer met rust lieten, was door te beloven dat je hun een vechttechniek zou leren.’

Wolkster keek naar de vier gretige snoetjes bij zijn voorpoten. ‘Het is geen probleem, Vliervleugel. Ik weet zeker dat ik ze wel een poosje bezig kan houden.’

Het grootste jong, een bleekgrijs katertje, sprong op en neer. ‘Betekent dit dat we met onze krijgeropleiding gaan beginnen?’ piepte hij.

‘Nog niet, Webkit’, mauwde Wolkster. ‘Dat duurt nog vijf manen. Wacht op me bij de hazelaar en doe wat rekoefeningen om je spieren op te warmen.’ De kits stoven weg, Webkit met zijn broer Raatkit voorop, hun

zusjes Muskit en Struikkit een stukje achter hen.

‘Denk je dat onze kittens ook zo levendig zullen zijn?’ mompelde een zachte stem naast Wolkster.

Hij draaide zijn kop en keek in Vogelvluchts amberkleurige ogen. Ze zag er moe uit en haar buik was gezwollen onder haar lange bruine vacht. ‘Je hoort te rusten’, zei hij. ‘Kom, dan breng ik je terug naar de kraamkamer.’

Vogelvlucht zwiepte met haar staart naar hem. ‘Ik heb er genoeg van om binnen te zitten. Ik heb wat frisse lucht nodig.’

Wolkster drukte zijn gezicht tegen haar buik. Meteen bewoog er iets tegen zijn wang. ‘Volgens mij wordt die minstens zo levendig als Webkit’, voorspelde hij.

Vogelvlucht snorde. ‘Ik kan nauwelijks wachten om hem te zien’, mauwde ze.

‘Of haar’, merkte Wolkster op. ‘Twee van elk zou leuk zijn, net als Vliervleugels nest. Of misschien drie katertjes om op hun zusjes te passen.’

‘Mijn dochters kunnen straks prima op zichzelf passen!’ reageerde Vogelvlucht, een warme blik in haar ogen. ‘Misschien passen zij wel op hun broertjes?’

Wolkster legde zijn snuit op Vogelvluchts kop. Hij

voelde de punten van haar oren als de vleugels van een mot langs zijn kin strelen. ‘Ik zal hun alles leren wat ze moeten weten zodat hun niets overkomt’, beloofde hij. ‘Zelfs wanneer ze krijgers zijn, zal ik nog steeds op hen passen. Ze zullen het dierbaarste deel van mijn leven zijn – naast jou, natuurlijk.’ Hij kneep zijn ogen dicht en ademde Vogelvluchts zoete geur in. *Bedankt, SterrenClan, dat jullie me alles hebben gegeven waarvan ik maar kon dromen. Mijn Clan is sterk en gelukkig, onze grenzen zijn veilig en weldra zullen Vogelvlucht en ik onze eigen kittens hebben. Jullie zijn me goedgezind geweest.*

‘Wolkster! Wolkster!’ riep Struikkit van naast de hazelaar naar hem. Wolkster stapte zuchtend bij Vogelvlucht vandaan en liep naar de andere kant van de open plek. Hij draaide zich echter om toen hij takjes hoorde kraken en zag Varenpels aan het hoofd van haar jachtpatrouille het kamp in komen lopen. Haar ogen waren wijd opengesperd en stonden bezorgd. Zodra ze door de doornstruiken was, kwam ze recht op Wolkster af.

Hij keek langs haar heen naar wat haar patrouille bij zich had. Tot zijn schrik had alleen Slakpoot prooi vast: een nogal nat uitzierende eekhoorn, waarvan de grijze staart over de grond sleepte. ‘Is dat alles?’ riep Wolkster uit.

Varenpels kwam met haar haren overeind voor hem staan. 'Er was niets te vinden!' zei ze tegen hem. 'We zijn helemaal naar de grens bij de dennenbomen gegaan, maar de bossen waren leeg. Slakpoot heeft het nog goed gedaan met die eekhoorn.'

'En die wist hij alleen te vangen omdat het dier half verdronken was,' mompelde Notenpoot. Net als de andere katten van de patrouille was zijn vacht met modder besmeurd.

'Maar het is bijna groenblad,' mauwde Wolkster. 'De prooi zou ons in de klauwen moeten springen!'

Varenpels schudde haar kop. 'Niet in dat deel van het bos. De tweebenen maken zo veel lawaai net voorbij de grens dat ze alles hebben weggejaagd. Als er nog prooi over is, kunnen wij die door de stank van de monsters niet ruiken.'

Wolkster kneep zijn ogen tot spleetjes. Al een poosje verschoven gigantische gele monsters grote hopen aarde net voorbij de grens. Ze waren het territorium van de HemelClan nog niet binnengedrongen, dus had Wolkster weinig aandacht aan ze besteed. Tweebenen deden vaker vreemd, maar staken zelden de grenzen over.

Hermelijnvacht stapte stilletjes op Wolkster af. Hij

had deel uitgemaakt van de patrouille van Varenpels. ‘Ik denk niet dat we nog langs de grens moeten jagen,’ mauwde hij. ‘De gele monsters leken vandaag veel dichterbij dan anders. Het zou gevaarlijk kunnen zijn.’

Wolkster schudde zijn kop. ‘Daar ben ik het niet mee eens. We weten dat de tweebenen bomen weghalen bij de boomkapplaats, maar verder hebben ze ons nog nooit last bezorgd. Als de prooi gewend is geraakt aan het geluid van de gele monsters, komt die heus wel terug. Jullie hadden vandaag gewoon pech met jagen, dat is alles.’